

ชีวิตเพื่อชาติ.....รักนี้เพื่อเธอ โดยนางบุปผาชาติ ชมภู

ในช่วงชีวิตของคนแต่ละคนย่อมมีเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านเข้ามา มีทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดี แต่เชื่อว่าทุกเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามา ย่อมเป็นบทเรียนให้เราเสมอ เป็นภูมิคุ้มกันให้เรา ได้ทั้งเรื่องดีที่สุขหรือเลวร้ายที่สุด ย้อนไปเมื่อ 17 ปีที่ผ่านมา ตอนเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีโครงการก้าวสู่วิชาชีพพยาบาลเพื่อชาวชนบทเป็นปีแรก ข้าพเจ้าตัดสินใจเข้าสมัครในโครงการทันทีพร้อมเพื่อน ๆ อีก 5 คน ที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาคม ได้มาศึกษาดูงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้ และคัดเลือกเหลือ 3 คน จนได้ไปสอบและเข้าค่ายที่วิทยาลัยพยาบาลสุรินทร์ เพื่อคัดเลือกให้เหลือ 1 คนเพื่อเข้าศึกษาต่อและกลับมาดูแลคนในท้องถิ่นบ้านเกิดของตนเอง ผลปรากฏว่าข้าพเจ้าคือผู้ที่ได้รับการคัดเลือกศึกษาจบหลักสูตรการพยาบาลและการผดุงครรภ์ 4 ปี และมาทำงานที่โรงพยาบาลนาโพธิ์ด้วยความมุ่งมั่น ในการทำหน้าที่พยาบาลของตนเองอย่างเต็มความสามารถ จนครบ 2 ปี จึงย้ายติดตามครอบครัว ไปอยู่ที่ โรงพยาบาลดงหลวง จังหวัดมุกดาหาร ช่วงแรก ๆ ที่ย้ายไปการปรับตัวค่อนข้างยากเพราะอำเภอที่ย้ายไปมีหลายชนเผ่าหลายภาษา เช่น กะโซ่ ภูไทย ลาว เขมร ต่างกันทั้งวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ภาษาและประเพณี มีความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ หมอเหยา การคลอดลูกเองที่บ้าน มีสภาพภูมิศาสตร์รายล้อมด้วยภูเขา มีการปลูกัญญาในไร่อ้อย ไร่มันสำปะหลัง หรือสวนยางพาราเพื่อสูบเองจนกระทั่งมีการออกปราบปรามกัญญาโดยทหารพร้อมเฮลิคอปเตอร์ทุกปี ตลอดระยะเวลาที่ทำงานมีความสุขในทุก ๆ วัน เป็นที่รักของคนไข้ได้ของฝากเป็นของป่าเช่น ปลูกเขา ต่อ ไข่มดแดง ผักหวานป่า ดอกกระเจียวเห็ด หนู แต่ทุกอย่างต้องมีการเปลี่ยนแปลงตลอดระยะเวลา 15 ปี ถึงแม้มุกดาหารกับบุรีรัมย์ระยะทาง 300 กิโลเมตร ก็ไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกห่างไกลกันเพราะได้กลับมาเยี่ยมพ่อและแม่ทุก ๆ เดือน

จนกระทั่งวันหนึ่งกลับมาเยี่ยมบ้าน พ่อพูดออกมาว่า” ตอนนี้พ่อกับแม่เริ่มแก่แล้วแล้วเวลาไม่สบายมองไปทางไหนไม่เห็นลูกเห็นหลานเหมือนบ้านอื่น ๆ กันเลย อยากให้กลับมาอยู่บ้านเราก่อนที่พ่อแม่จะไม่มีโอกาสอยู่ด้วย “เมื่อได้ฟังคำพูดของพ่อ ข้าพเจ้ารู้สึกขึ้นมาทันทีว่า สิ่งที่ทำนั้ง 2 พุดท่านคงนอนคิดและปรึกษากันแล้วเพราะที่ผ่านมาท่านไม่เคยห้ามไม่เคยขอ ไม่เคยอ้อนวอนลูกให้กลับมาอยู่ด้วยเลยตลอดระยะเวลา 15 ปี ข้าพเจ้าจึงกลับมาปรึกษากับ

สามี น้องชาย และน้องสะใภ้พร้อมเหตุผลของทุก ๆ คน สุดท้ายตกลงกันได้ด้วยดีเป็นข้าพเจ้าที่ ย้ายกลับมาดูแลพ่อแม่ท่ามกลางความคิดสับสนว่าเราจะอยู่ได้มั๊ย? ที่ทำงานใหม่ หัวหน้าใหม่ เพื่อนร่วมงานใหม่ สังคมใหม่ สิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ แต่ยังมีโชคที่มีพี่ ๆ เจ้าหน้าที่ที่เคยอยู่ร่วมงาน มาก่อนยังอยู่ ทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้

3 กันยายน 2561 วันแรกที่มาทำงานที่โรงพยาบาลนาโพธิ์ ความรู้สึกแรกคือ ทำไม มันช่างแตกต่างกันเหลือเกินกับวันแรกที่เรียนจบพยาบาลมาทำงานวันแรก เริ่มตั้งแต่ความสะอาด สะอาด สวยงามของโรงพยาบาล อาคารสถานที่ถูกปรับปรุงเกือบหมดเป็นสัดส่วน ถ้า เปรียบเทียบคงเป็นโรงแรมระดับ 5 ดาวได้เลยเจ้าหน้าที่ทุกคนแต่งกายตามแบบฟอร์มอย่าง เครื่องครัดดูสวยงาม เจ้าหน้าที่เท่า ๆ กัน ใช้ระบบ Hos xp เหมือนกันแต่ทำไมช่างแตกต่างกัน เหลือเกิน เริ่มมีความเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่เราต้องปรับตัวให้ได้ เห็นการทำงานของเจ้าหน้าที่ที่เป็นระบบระเบียบ มีขั้นตอนและได้มาตรฐานในวิชาชีพ ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นได้เท่า เทียมกัน ถึงแม้บางครั้งอาจมีการขัดแย้งกันแต่ก็มีทางออกของปัญหาเสมอ มีการจัดเวรทั้งเวรรี เฟอร์ เวิร์ม เวิร์ม BD และพยาบาลทุกคนสามารถไปทำงานตามจุดต่าง ๆ ได้เต็มกำลังและ ศักยภาพของตัวเอง จนถึงวันนี้ที่ข้าพเจ้าทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้เป็นเวลา 4 เดือน และมีความสุขเริ่มปรับตัวได้ ที่สำคัญได้กลับมาดูแลพ่อแม่ ได้ทำหน้าที่ในวิชาชีพพยาบาล ทำหน้าที่ลูก และนับจากนี้ไปข้าพเจ้าขอตั้งปณิธานจะทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด.....